

I scena

*Troja. Priešais Priamo rūmus.
Įeina Pandaras ir Troilas.*

TROILAS

Kur mano tarnas? Vėl nusiginkluosiu.
Ir ko gi man už Trojos sienų kautis –
Žiauriausias mūšis mano sieloj verda!
Lai tas, kas valdo savo širdį, veržias
Kovon, deja, Troilas galios šios neturi.

PANDARAS

Ar baigsit pagaliau tą giesmę?

TROILAS

Galingi graikai ir, be to, sumanūs,
Jiems įprastas nuožmumas ir narsa,
O aš už moters ašarą silpnesnis,
Už įmygį slopesnis, mulkių mulkis,
Mažiau narsus negu mergelė naktį
Ar tuščiagalvis paikas vaikas.

PANDARAS

Na, apie tai jau sočiai prikalbėjau. Daugiau
nesikišiu ir nė piršto nepajudinsiu. Tas, kuris

geidžia pyrago, turi kantriai palaukti, kol bus sumalti miltai.

TROILAS

Ar aš nelaukiau?

PANDARAS

Taip, laukei, kol bus sumalti miltai, bet reikia dar palaukt, kol juos išsijos.

TROILAS

Ar aš nelaukiau?

PANDARAS

Taip, laukei, kol juos išsijos; bet reikia dar palaukt, kol užrūgs tešla.

TROILAS

Ir šito kantriai laukiau.

PANDARAS

Taip, laukei rūgimo; bet dar reikia iškočioti tešlą, suminkyti pyragą, prikaitint krosnį ir iškepti. Be to, dar būtina palaukti, kol pyragas atvės, antraip nusvils lūpas.

T R O I L A S

Pati kantrybė, nors ji deivių deivė būtų,
Sunkiau nei aš pakeltų tokią kančią.
Kai prie karališko Priamo stalo sėdžiu
Ir svajose regiu Kresidą žavią,
Svajų šių neveju šalin, ak, išdavikas!

P A N D A R A S

Na, vakar vakare ji buvo žavesnė nei kada nors
anksčiau, už visas moteris dailesnė.

T R O I L A S

Tau pasakyti ketinau – baugu man,
Kad širdgėlos manos nepastebėtų tėvas
Ar Hektoras. Kaip sykais saulė
Audroj sušvinta – šitaip šypsnį sykais
Išspaudžiu, bet, deja, nepermušt dygiai
Keroto skausmo tariamai saldybei.

P A N D A R A S

O, jei jos plaukai nebūtų kiek tamsesni nei Elenos,
ką čia ir kalbėti, šių moterų nė neatskirtum. Bet
ji man giminaitė, todėl, žinoma, negaliu jos girti,
bet ak, kaip norėčiau, kad kas nors būtų girdėjęs
ją vakar šnekant... Nemenkinsiu tavo sesers
Kasandros sąmojo, bet...

T R O I L A S

Ar negirdi, Pandarai, tau sakau, Pandarai,
Paskendo mano viltys, neskaičiuoki,
Kiek sieksnių jos į gilumą nugrimzdo.
Kartoju tau, – beprotiškai Kresidą myliu,
O tu man vis kalbi: „Ji nuostabi.“
Į opą sopulingą man širdy žeri
Jos veidą, plaukus, eiseną ir balsą;
Ir nešykšti jai pagyrų vaikių.
O, jos ranka balta kaip gulbė,
Švelnesnė net už gulbinėlės pūką,
Ir jis, palygint su ranka Kresidos,
Atrodytų šiurkštus lyg delnas
Nuvargusio artojo. Šitaip man kalbi,
Vos tik užsimenu, kad aš ją myliu;
Tačiau tokia šneka tartum durklu
Man dar labiau draskai žaizdas, užuot
Mėginęs jas nuskausmint balzamu.

P A N D A R A S

Kalbu tik tiesą.

T R O I L A S

Bet jos visos nepasakai.

P A N D A R A S

Prisiekiu. Daugiau nesikišiu. Lai būna ji tokia, kokia yra: jeigu graži, tai tuo jai geriau, o jeigu ne, tai priemonės pasigražinti jai visada bus po ranka.

T R O I L A S

Nepyk, Pandarai, ką čia paistai?

P A N D A R A S

Štai kaip man atlyginta už mano triūsą: netekau jos prielankumo, netekau tavo prielankumo, laksčiau kaip šunelis tarp judviejų, ir še tau padėka.

T R O I L A S

Pandarai, ar pyksti? Ar piktas ant manęs?

P A N D A R A S

Matai, ji man giminaitė, todėl negaliu tvirtinti esant ją gražią kaip Elena. Jei mūsų nesietų giminystė, sakyčiau, kad net pasninkaudama penktadienį ji ne prastesnė už pasipuošusią Eleną sekmadienį, bet kas man rūpi? Kas man, lai ji būna net tamsiaveidė maurė, man vienas ir tas pats.

T R O I L A S

Ar aš neigiu, kad ji graži?

P A N D A R A S

O man vis tiek, ar neigi, ar neneigi. Ji kvailė,
kad neišvyko su tėvu, geriau keliautų pas
graikus, taip jai ir pasakysiu, kai kitąsyk
susitiksiu. Pakaks, į šitą reikalą nebesikišiu
ir nieko nenoriu žinoti.

T R O I L A S

Pandarai...

P A N D A R A S

Ir neįkalbinėk.

T R O I L A S

Mielas Pandarai!

P A N D A R A S

Meldžiu, nebekalbėk man apie tai; kaip
atradau, taip ir paliksiu, ir baigta šneka.

Išeina. Pasigirsta kovos trimitas.

T R O I L A S

Nutilkite, riksmi, ir baikit klaiką,
Abipus staugiantys kvailiai. Graži
Išties turėtų būti Elena,
Jei ją kasdien nurausvinat krauju.

Nenoriu kautis dėl tokios dingsties –
Ji pernelyg menka dėl mano kardo.
Tačiau Pandaras... Baudžiate, dievai!
Kaip dar, be jo, prieisiu prie Kresidos?
Jis įžeidus ir nepalenkiamas tiek pat,
Kiek išdidžioji Kresida šalta.
Sakyk man, Apolonai, Dafnės garbei,
Kas toji Kresida? O aš? Pandaras?
Namai jos – Indija; ji – pataluos lyg perlas.
Tarp jos ir mūs Iljono – vandenynas,
Aš leidžiuos kaip pirklys kelionėn,
Pandaras – man vedlys, viltis ir laivas.

Aidi kovos trimitas. Pasirodo Enėjas.

E N Ė J A S

Troilai, tu! Kodėl ne mūšyj?

T R O I L A S

Todėl, kad čia aš. Atsakas kaip moters,
Ir nesiginčysiu – kaip moteris elgiuos.
Kas naujo šiandien mūšyje, Enėjau?

E N Ė J A S

Paris grįžo sužeistas.

TROILAS

Ir kas jį sužeidė, Enėjau?

ENĖJAS

Troilai, Menelajas.

TROILAS

Nuleido kraujo Pariui. Ak, juokai,
Kad Menelajas pakuteno jį ragais.

Kovos trimitai.

ENĖJAS

Klausyk, varžybos šiandien užmiesty neprastos.

TROILAS

Jei norai lemtų, būtų ne prastesnės namuose.
Bet apie užmiestį – ar ten vyksti?

ENĖJAS

Kiek įkabindamas skubu.

TROILAS

Tai vykime kartu.

Abu išeina.